

C. L. Miller

**ANTIINKIN
METSÄSTÄJÄT**

**Kuolema
Punaisella-
merellä**

Suomentanut Antti Autio

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
The Antique Hunter's Death on the Red Sea

Copyright © 2025 BWL Management Ltd
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-47148-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Kaikille niille, jotka keräävät rohkeutta
uskaltaakseen elää elämäänsä toisin.

**Totuus on usein monivivahteinen
ja vain harvoin kiistaton.**

Oscar Wilde

Esinäytös

Phil

Vuotta aiemmin, Victoria Embankment, Lontoo

Arthur Crockleford istui kadunvarren penkillä ja katseli, kuinka Thamesin tummat vedet virtasivat vauhdilla Hungerford Bridgen ali. Taivas oli tummien pilvien peitossa, ja kostea tuulenvire lennätti jalkakäytävällä yksinäistä suklaapatukan käärepaperia. Arthur lepuutti käsivarttaan rennon näköisesti penkin selkänojalla, mutta hänen ilmeensä näytti kireältä.

Phil oli tarkkaillut Arthuria jonkin matkan päästä ja yrittänyt päätellä miehen olemuksesta syytä siihen, miksi tämä oli ehdottanut tapaamista niin lyhyellä varoitusajalla. Hän tiesi, että Arthur ei koskaan toiminut hetkellisestä päähänpistosta vaan harkitsi jokaisen liikkeensä tarkkaan.

”Onko kaikki hyvin?” Phil kysyi astellessaan lähemmäs. Arthurin silmänaluset olivat tummat, ja hän näytti laihemmalta kuin heidän viimeksi tavatessaan.

Arthur laski kätensä penkin selkänojalta. Hän nykäisi hihansuutaan hermostuneen oloisena alemmas ja silmäili hieman tuonnempaan seisovia turisteja, jotka olivat pysähtyneet ottamaan yhteiskuvaa Thamesin ääreltä. ”Olen kuullut, että suunnitteilla on vallanvaihto. Nykyinen Keräilijä vetäytyy sivuun, ja hänen tilalleen valitaan uusi.”

Keräilijäkö?

Phil jähmettyi niille sijoilleen.

Hän oli edellisen kerran kuullut nimen Interpolin ja FBI:n taidevarkausosaston välisessä kokouksessa viisi kuukautta aiemmin. Aiheena oli ollut newyorkilaiselta yksityiskeräilijältä varastettu Shakespearen näytelmien ensimmäinen foliopainos vuodelta 1623. Näytelmäkokoelmaa tiedettiin säilyneen täydellisenä vain noin 40 kappaletta. Eräs Sloane-niminen nuori agentti oli kertonut kuulleen, että varastettu kokoelma oli salakuljetettu Englantiin jo samana päivänä. Varkaus oli suunniteltu erittäin huolellisesti, ja ainoa kouriintuntuva johtolanka oli rikospaikalta poistunut valkoinen pakettiauto, joka oli tallentunut valvontakameran kuviin. Auto oli löydetty poltettuna joitakin päiviä myöhemmin. Hiiltyneen rungon tuntumassa oli lojunut rikkinäinen avaimenperä, johon oli kuvattu omaa häntäänsä syövä käärme.

”Hetkinen nyt...” Phil istui Arthurin viereen, pyyhkäisi kädellä kasvojaan ja koetti saada ajatuksensa järjestykseen. ”Tarkoitatko sanoa, että Keräilijä on mielestäsi oikeasti olemassa – että kaikki vuosisatojen varrella tapahtuneet miljoonien arvoiset varkaudet olisivat yhden ja saman hämäräperäisen tahon junailemia?” Hän puisteli päätään ja katsoi ystäväänsä tutkivasti. ”Suurin osa ihmisistä uskoo, että kyseessä on pelkkä mustan pörssin piireissä liikkuva huhu.”

”Mutta sinä et.” Arthur vilkaisu Philiä merkitsevästi.

Phil jätti kommentin huomiotta. Hänellä ei ollut aikomustakaan ryhtyä keskustelemaan vanhasta kollegastaan Edistä, tämän kauan sitten esittämistä teorioista, joita kukaan ei ollut koskaan ottanut vakavasti, saati kansioista, jota Ed oli säilyttänyt työpöytänsä laatikon perukoilla. ”Jatka vain.”

”Sinä se haluat aina mennä suoraan asiaan”, Arthur sanoi. Kun Phil mulkaisu häntä tuimasti, hän huokaisi. ”Mikäs siinä. Muistatko, kun sain vuonna 2001 tehtäväkseni jäljittää kreikkalaisesta museosta varastetun Ming-dynastian aikaisen maljakon?” Phil nyökkäsi hitaasti. Kuinka hän olisi voinut unohtaa? ”Keikka johdatti minut Jordaniaan, koska olin saanut selville, että mustan pörssin väki kokoontuisi

merelle hieromaan kauppoja. Maljakko oli niin harvinainen, että mietin välillä vieläkin, millaisella hinnalla se oli tarkoitus myydä. Summa liikkui taatusti miljoonissa. Kun selvittelin vaasin olinpaikkaa, Keräilijän nimi tuli vastaan niin usein, että aloin väkisinkin miettiä, voisiko tuon tarunhohtoisen antiikkivarkaan olemassaolossa olla jotain perää.”

”Siihen aikaan pääasiallinen kontaktini oli Chris Prince”, Arthur jatkoi. ”Pidin häntä pelkkänä pikkurikollisena ja ajattelin, ettei hän ollut erityisen kiinnostunut antiikki- ja muinaisesineistä. Chrisin toimittamat tiedot viittasivat kuitenkin vahvasti siihen, että hän työskenteli joko Keräilijän tai tämän apulaisten lukuun ja oli mukana kuljettamassa maljakkoa merelle. Kun heidän veneensä tuhoutui tulipalossa, jäin siihen käsitykseen, että Chris menetti henkensä kolmen muun miehen ohella.”

Phil väenteli käsiään ja yritti turhaan pidätellä mieleensä hyökyvien muistojen tulvaa. Palavasta veneestä oli levinnyt tavattoman voimakas kaasun ja roihuavan puun haju, ja hän muisti yrittäneensä kuvotuksen tunteen ja paniikin vallassa ohjata pientä kalastusvenettään lähemmäs päästäkseen etsimään henkiin jääneitä. Sankka savu oli iskenyt vasten kasvoja ja tuntunut syvällä kurkussa saakka.

Arthur taputti Philin kättä ja palautti tämän takaisin nykyhetkeen. ”Tiedän kyllä, että Ed...”

Phil pudisti päätään, koska ei edelleenkään halunnut puhua kollegastaan. ”Olit sanomassa jotain Chris Princestä.”

”Niin olinkin. Muutamaa päivää myöhemmin Chris odotti minua yllättäen hotellihuoneessani. Hän oli kalpea ja vaikutti hermostuneelta, ja hänellä oli mukanaan vaatimattoman näköinen laatikko. Hän painoi sitä rintaansa vasten ja aneli minua piilottamaan sen. Uskoin täysin, kun Chris sanoi, että hänet tapettaisiin, jos kävisi ilmi että laatikko sisältöineen oli hänellä. Hän kertoi, ettei ollut ollut veneen kyydissä tuona kohtalokkaana aamuna, ja sama päti maljakkoon. Hän sanoi lisäksi, ettei ollut kertonut koko jutusta kenellekään muulle kuin minulle.”

”Chris oli siis elossa, ja maljakko oli ollut kaiken aikaa hänen hallussaan.” Phil painoi sisällään kuohahtaneen vihan syrjään muttei kyennyt peittämään ääneensä hiipinyttä myrkyllistä sävyä. ”Mikset sanonut minulle mitään? Olisin voinut etsiä hänet käsiini ja saada vastauksia erinäisiin kysymyksiin.” Sillä tavoin Phil olisi saanut kostonsa jo aikoja sitten.

”Näin jälkikäteen ajateltuna minun olisi tietenkin pitänyt tehdä niin, ystävä hyvä”, Arthur myönsi. ”Minun olisi myös pitänyt luovuttaa maljakko saman tien viranomaisille, mutta en ollut valmis riskeeraamaan Chrisin henkeä vanhan koriste-esineen tähden, oli se kuinka arvokas hyvänsä.” Arthur huokaisi syvään ja katsoi Philiä. ”Olit tuolloin surun murtama – ja raivoissasi. En arvannut luottaa siihen...”

”...etten olisi vain rymistellyt paikalle ja ruvennut riehumaan saadakseni...”, Phil aloitti mutta vaikenä sitten. *Saadakseni oman kostoni.* Sen hän olisi silloin halunnut – ja halusi kenties vieläkin.

”En arvannut luottaa siihen, että olisit reagoinut viisaimmalla mahdollisella tavalla”, Arthur totesi. Hän katsoi Philin nyrkkiin puristettuja käsiä. Phil näytti muuten rauhalliselta, mutta nyrgit paljastivat hänen sisimmässään myllertävät tunteet. ”Chris ei kuitenkaan lopettanut siihen. Hän vetosi haluuni saattaa mustan pörssin kauppiaat edesvastuuseen ja vakuutti, että voisimme maljakon avulla houkutella Keräilijän esiin piilostaan. Chris sanoi, että Keräilijä halusi vaasin itselleen hinnalla millä hyvänsä, ikään kuin tällä olisi ollut siihen erityinen tunteiden side. Tein Chrisin kanssa sopimuksen, mutta pian sen jälkeen hän katsoi jäljettömiin. Aloin uskoa, että hän oli lasketellut minulle pelkkiä valheita ja kohdannut loppunsa ikävissä merkeissä.”

”Kunnes hän viime talvena marssi luokseni eräissä juhlissa ja vaati korskeasti saada tietää, missä maljakko oli. Chris oli muuttunut siitä, kun olimme viimeksi olleet tekemisissä. Hän oli aina ennenkin käyttänyt itsevarmasti, mutta nyt hänen olemuksessaan oli jotain uutta. Hän vaikutti levottomalta ja aiempaa synkemmältä. Halusin saada selville, miksi maljakko oli hänelle yhä niin tärkeä, ja niinpä solmimme uuden sopimuksen.”

Phil koukisteli sormiaan ja haroi sitten huolestuneen näköisenä tukkaansa. ”Anna kun arvaan. Me... tai siis FBI – tai vielä suoremmin minä – saamme tästä vielä harmaita hiuksia.”

”Kerroin Chrisille, että maljakko oli eräässä museossa ja että muuan luotettava henkilö pystyisi noutamaan sen. Vaasin kätköpaikkaa kuvaavan vihjeen ymmärtäisi kuitenkin ainoastaan se, jolle vinkki oli tarkoitettu.”

”Tällä kertaa olet mennyt salailussasi liian pitkälle”, Phil puuskahti.

”Yritän parhaani mukaan korjata asioita kuntoon.”

”Kerro minulle, missä maljakko on, jotta voimme järjestää paikalle väijytyksen. Sano myös, miten saamme Chrisin käsiimme.” Kun Arthur pudisti päätään, Phil ei kyennyt enää hillitsemään itseään vaan tarrasi ystävänsä kynärvarresta. ”Tämä ei vetele. Olet antanut minun odottaa jo yli kaksikymmentä vuotta!”

”Ei nyt.” Arthur irrottautui Philin otteesta ja suoristi takinhihaansa. ”Olen kuullut, että ensi syksynä järjestetään aivan erityinen antiikki-risteily ja että uusi Keräilijä aloittaa silloin työnsä. Risteilyllä pidetään yhtenä iltana kokous, johon osallistuvat sekä uusi että väistynyt Keräilijä. Hankkiudu mukaan laivalle ja käy tunnistamassa tuo kaksikko niin, ettei heidän henkilöllisyydestään jää pienintäkään epäilystä. Se on ainoa keino lopettaa heidän murhanhimoisen toimintansa.”

Penkin edustalle tepastellut pulu nokki maata heidän jalkojensa juuressa. Arthur kohensi huopahattuaan ja nousi seisomaan. ”Tiedän kyllä, kuinka palavasti haluat napata nämä rikolliset”, hän sanoi ja katsoi Philiä vakavana. ”Lupasin sinulle Edin hautajaisissa, että auttaisin saattamaan hänen kuolemansa aiheuttaneet ihmiset oikeuden eteen. Tarkoitin sanojani, mutta minun on pyydetty sinulta vielä hie-man kärsivällisyyttä, koska tietyt järjestelyt ovat yhä kesken.” Hän laski kätensä Philin olalle ja puristi kevyesti. ”Pystyn takaamaan sinulle yhden ainoan mahdollisuuden, ystävä hyvä.” Niin sanottuaan hän lähti kävelemään pois.

”Entä sinä?” Phil huikkasi perään. ”Tulethan itsekin paikalle?”

Arthur ei vastannut mitään.

DEDHAM VALE NEWS

Murhattu varas ja valtava määrä muinaisesineitä löydetty suffolkilaisesta kartanosta

Poliisi etsii parhaillaan antiikki- ja muinaisesinevarkaana tunnetun Giles Metcalfin murhaajaa. Viranomaiset epäilevät, että Metcalf oli kerännyt itselleen suunnattoman kokoelman varastettuja muinaisesineitä ja piilottanut ne sukunsa omistaman Cophornin kartanon kellariholveihin.

Lähi-idästä peräisin olevien esineiden arvo on mittaamaton, ja löydöstä on kiittäminen Suur-Lontoon poliisin taide- ja antiikkiryhmää, FBI:n taidevarkausosastoa sekä paikallista antiikinmetsästäjää Freya Lockwoodia.

47-vuotias Lockwood ei halunnut kommentoida asiaa *Dedham Vale Newsille*. Tiedossa on, että Freya ja hänen tätinsä Carole Lockwood saivat hiljattain perinnöksi Little Meddingtonissa sijaitsevan Crocklefordin Antiikkiliikkeen sen edesmenneeltä omistajalta Arthur Crocklefordilta.

Kylässä niin ikään toimivan Teepannu-teehuoneen omistaja Agatha Craven kertoi meille muistojaan Arthurista: ”Tunsin hänet oikein hyvin. Arthur jäljitti varastettuja antiikkiesineitä ja palautti niitä museoihin. Hän oli mitä kiltein mies. Kerran hän esimerkiksi lahjoitti Lowestoftin merimuseolle taulun ihan vain, koska siellä oli sopivasti tyhjää seinätilaa. Eikö olekin suloista?”

Freya Lockwood kuuluu kasvavaan joukkoon taidealalla työskenteleviä ihmisiä, jotka pyrkivät palauttamaan varastettuja taide- ja antiikkiesineitä niiden oikeille omistajille ja toimittamaan kulttuurihistoriallisesti merkittäviä muinaismuistoja takaisin lähtömaihinsa. Viime vuosikymmenten kuluessa monista maamme kartanoista on ryöstetty arvokasta antiikki- ja muinaisesineistöä. Varkauksista ovat olleet vastuussa niihin erikoistuneet rikolliset,

joiden uskotaan työskentelevän häikäilemättömien keräilijöiden laskuun.

Arvioiden mukaan mustan pörssin antiikki- ja muinaisesinekaupassa liikkuu joka vuosi tavaraa noin neljäkymmenen miljardin punnan edestä, ja kysyntä kasvaa koko ajan. Taidetta ja muinaismuistoja on varastettu kautta aikojen: brittiläisen imperiumin edustajat ryöväisivät surutta alusmaidensa aarteistoa, kun taas Lähi-idän kulttuuriperintöä on kadonnut myös hiljakkoin erilaisten konfliktien seurauksena. Kulttuurihistoriallisesti arvokasta esineistöä on ryöstetty paljon myös sodan runtelemasta Ukrainasta, joten yhteisen kulttuuriperintömme häpeilemätön tuhoaminen näyttää vain jatkuvan.

1

Freya

Crocklefordin Antiikkiliikkeessä oli hiirenhiljaista. Istuin Arthurin vanhan työpöydän ääressä ja katselin ikkunasta ulos kadulle, missä neljän koulupojan joukko kiiruhti ohi raidallista golfvarjoa pidellen. Nelikon jokaisen jäsenen oli puristettava varjoa tiukasti, jotta tuuli ei kääntäisi sitä ympäri. Samassa yksi pojista kiljaisi, kun poikkeuksellisen äkäinen puuska oli vähällä lennättää koko konkkaronkan kumoon. Raikuva nauru hukutti hetkeksi alleen sadepisaroiden rummutuksen.

Käänsin katseeni ja huokaisin. Rajuilman vuoksi kaupassa oli tavalista hämärämpää. Käteni ulottuvilla oli pieni pöytälamppu, ja napsautin siihen valon. Minulla oli edessäni kolme vanhaa kiinalaista nuuskapulloa, jotka olin hakenut ikkunanvierustan vitriinikaapista. Otin lähimmän niistä käteeni, jossa jo pitelin kuivaa ja puhdasta pölyriepua. Pullo oli 1800-luvun loppupuolelta ja niin siro, että olisin voinut sulkea sen kämmeneeni. Kun tarkastelin pulloa lähemmin, huomasin sen pohjassa pikkuriikkisen kolhun. Mahdollinen ostaja ei välttämättä osaisi edes etsiä moista kauneusvirhettä, mutta halusin toimia rehellisesti ja irrotin pullosta sen alkuperäisen, viidensadanviidenkymmenen punnan hintalapun. Epätäydellisenäkin pullo oli mitä upein esine. Se oli sisäpinnalta maalattua kristallilasia, ja saatoin vain toivoa, että joku osaisi arvostaa sen kauneutta ja ostaisi sen löytämäs-

täni vauriosta huolimatta. Elämän varrella kärsityt kolhut eivät tehneet ihmisistä arvottomia, eivätkä myöskään antiikkiesineistä. Nuuskapullon siroille hartioille oli kertynyt pölyä, ja punaiseksi maalatun korkin päällä sitä oli vielä paksummalti. Pyyhkäisin pulloa rievullani, ja lasipinnan taakse maalatut kirjoitusmerkit tulivat pitkästä aikaa kunnolla näkyviin.

Olin jäänyt orvoksi kaksitoistavuotiaana, kun vanhempani olivat menehtyneet tulipalossa. Tätini Carole oli ottanut minut siipiensä suojaan, ja teini-ikäisenä olin aloittanut työt Arthurin kaupassa. Myöhemmin olin ryhtynyt Arthurin jalanjäljissä antiikinmetsästäjäksi ja seikkaillut hänen kanssaan ympäri maailmaa. Arthur ei enää istunut omalla paikallaan työpöytänsä ääressä, mutta hän oli yhtä kaikki läsnä: hänen henkensä huokui ajan patinoiman kirjastotuolin koristekaiveroksista ja liikkeen tutusta ominaistuoksusta, jossa tuntui kiillotusaineen makea, aavistuksen myskimäinen aromi. En ollut ollut Arthurin kanssa tekemisissä yli kahteenkymmeneen vuoteen, mutta nyt olin viimein palannut sinne, minne kuuluinkin.

Otin käteeni toisen nuuskapullon. Se oli valmistettu kovatinasta ja peräisin 1700-luvulta. Pullon kylkeen oli kaiverrettu sarveton chi long-lohikäärmeaihe. Hipaisin kaiverrosta sormillani ja avasin sitten pullon vihreän korkin, johon oli kiinnitetty pikkuruinen nuuskamittana käytettävä lusikka.

Kaupan ikkunaan ropisi sadepisaroita, ja vänkyräisen ulko-oven raosta tuleva veto sai oveen kiinnitetyn julisteen lepattamaan. Vilkaisin vasemmalla puolellani seisovaa Yrjöjen aikaista kaappikelloa samalla hetkellä, kun minuuttiviisari siirtyi tasatunnin kohdalle, ja kuulin kolme pehmeää kumahdusta.

Sky on myöhässä. Outoa.

Sky Stevens oli muutamaa viikkoa aiemmin aloittanut apulaisena liikkeessämme. Hän oli fiksu, luotettava ja vastuuntuntoinen kaksikymmentäviisivuotias nainen ja oli nopeasti osoittautunut kullanarvoiseksi. En olisi enää tullut toimeen ilman häntä. Puolet kaupasta omistava Carole-tätini oli minulle äärettömän rakas ja ihmisenä

mitä monipuolisin, mutta liikkeenhoidollinen täsmällisyys ei lukeutunut hänen parhaisiin avuihinsa. Sky oli myös tuonut kaupparamme internetaikaan perustamalla meille nettisivut ja panemalla esineitä myyntiin sekä omille sivuillemme että erinäisille muille antiikkialan kauppapaikoille. Kaikki kävi häneltä näppärästi, ja liiketoimintamme oli piristynyt saman tien.

Hengitin syvään ja annoin katseeni kiertää autiota myymälätilaa. Olin jo muutamaan otteeseen johtunut miettimään, oliko antiikkiesineisiin itse asiassa helpompi luottaa kuin ihmisiin. Pitkäaikaisetkin ihmissuhteet saattoivat hiipua, jos toinen osapuoli alkoi tuntea vetoa uusiin paikkoihin ja ystäviin. Pahimmillaan ihmiset poistuivat toistensa elämästä ilman ennakkovaroitusta, mutta jos jokin eloton esine katosi tai varastettiin, oli aina mahdollista, että joku löytäisi tai palauttaisi sen. Parikymppisenä olin tehnyt Arthurin rinnalla juuri tällaista työtä – jäljittänyt varastettuja antiikkiesineitä ja palauttanut niitä niiden oikeille omistajille. Uuden keikan kihelmöivää jännitystä ei voittanut mikään: oli mahtavaa ryhtyä selvittämään jonkin esineen tai teoksen olinpaikkaan liittyviä vihjeitä ja saada lopulta nähdä kovan työnsä tulokset. Jotta voisin toden teolla palata vanhaan antiikinmetsästäjän ammattiini, minun olisi löydettävä ensimmäinen asiakkaani ja saatava tältä toimeksianto. Siinä minua ei ollut toistaiseksi onnistanut.

Katsahdin taas kaappikelloa. Oliko Skykin ihminen, joka poistuisi elämästäni?

Kolmas, ruusukvartsista valmistettu nuuskapullo sai luvan odottaa. Vein kaikki kolme pulloa takaisin vitriinikaappiin ja pyyhkäisin kyynärpästäni harmaan pölyrannun. Sitten asetuin uudestaan työpöydän ääreen, otin esiin puhelimeni ja valmistauduin valitsemaan Skyn numeron. Toivoin hartaasti, että pelkoni osoittautuisivat turhiksi.

Samassa kaupan ulko-ovi lensi railakkaasti auki ja kolahti seinää vasten. Ponkaisin pystyyn ja totesin, että oviaukossa seisoi Carole yhtä sädehtivän energisenä kuin aina. Kadulta puhalsi kostean vilpoisaa lokakuun ilmaa, ja tunsin nenässäni hänen lempihajuvetensä

Chanel N°5:n tuoksun. Vaikka taivas oli sadepilvien peitossa, Carole toi poikkeuksetta mukanaan oman aurinkoisen olemuksensa minne vain menikin.

”Eikö Sky ole vielä täällä?” Carole kysyi ja yritti mahduttaa leveälierisen hattunsa ja kantamansa lukuisat ostoskassit sisälle liikkeeseen. Hän oli vähällä horjahtaa kumoon, ja riensin apuun.

Lopulta Carole päätti sujuttautua oviaukosta sivusuunnassa. Jättimäisen ja aavistuksen kuluneen hellehatun lieri hipoi ovenkarmeja. Miksi ihmeessä tädilläni oli hellehattu tällaisella säällä? ”Olin käymässä Buryssa, ja siellä oli alennusmyyntejä”, hän selitti. ”Tiedät kyllä, että innostun niistä aina.” Otin Carolelta muutamia kasseja. ”Kiitos, kultaseni”, hän sanoi. ”Ostin sinullekin pari juttua. Reissu oli niin jännittävä, että nyt täytyy saada teetä.”

Ripustin Carolen sadetakin vapaalla kädelläni naulakkoon. ”Panen veden kiehumaan.” Laskin ostoskassit lattialle työpöydän viereen ja huomasin, että yhdestä pilkotti rantapyyhe. ”Muistat kai, että antiikkiristeilyn organisaatio peruutti minulle aiemmin esittämänsä kutsun? Vai päätitkö, että lähdet joka tapauksessa jonnekin lomalle? Se sopii minulle hyvin – pärjään kyllä täällä kaupalla, jos haluat lähteä matkustelemaan niin kuin ennen vanhaan...” Ääneni vaimeni kuulumattoon. Halusin, että Carole eläisi elämäänsä täysillä, ja viime viikkojen aikana olin sanonut hänelle toistuvasti, että hänen kannattaisi ehdottomasti lähteä reissuun. Olin vannonut ja vakuuttanut, etten tuntisi oloani yksinäiseksi, sillä olin jo tottunut elämään omillani. ”Tuon meille myös keksejä”, sanoin ja lähdin kävelemään takaovelle johtavan käytävän varressa olevia keittiötiloja kohti. Käytävän kattopalkit olivat paikoittain niin matalalla, että niiden kohdalla oli muistettava kumartua.

Olin kuukautta aiemmin saanut kutsun toimia asiantuntijana Jordaniaan suuntautuvalla antiikkiristeilyllä. Samalla minulle olisi tarjoutunut loistava mahdollisuus hankkia asiakkaita ja verkostoitua muiden antiikkialan ihmisten kanssa. Olin oletanut, että Arthur oli aiemmin hoitanut asiantuntijan pestiä ja että minut oli kutsuttu hänen tilalleen.

Olin jo etukäteen herkutellut ajatuksella, että pääsisin jälleen kulkemaan Arthurin jalanjäljissä. Kutsu oli vieläpä ollut kahdelle hengelle, ja olin juhlinut sitä Carolen kanssa jo samana iltana proseccolasillisilla Kruunussa. Viikkoa myöhemmin olin saanut laivayhtiössä työskentelevältä mieheltä sähköpostiviestin, jossa oli kerrottu, ettei palveluksileni sittenkään ollut tarvetta.

Pettymyksestä selvittyäni ryhdyin ottamaan yhteyttä ihmisiin, jotka muistin antiikinmetsästysajoltani. Suurin osa oli kuitenkin ehtinyt vaihtaa alaa, ja ne jotka yhä työskentelivät taiteen, antiikin ja muinaisesineiden jäljittämisen parissa, suhtautuivat kyselyihini epäluuloisesti. Eräs poikkeuksellisen tökerö mies totesi minulle puhelimesta, että ajatukseni perustaa yksityinen antiikinmetsästysfirma ”noin kypsällä iällä” kuulosti oudolta. Minusta tuntui muutenkin, että hän halusi vain päättää keskustelumme niin pian kuin suinkin.

Olin myös käynyt läpi kaikki Arthurin myymälään jättämät papearit. Löysin kattavat listaukset myynnissä olevista antiikkiesineistä ja niiden alkuperästä, mutta Arthurin yhteistyökumppaneista ei ollut mainintaa missään. Vaikutti aivan siltä kuin Arthur olisi hävittänyt tiedot ennen murhaansa, tai sitten joku oli käynyt hakemassa ne pois hänen kuolemansa jälkeen. Minulla taas ei ollut minkäänlaisia kontakteja taide- ja antiikkipiireihin – lukuun ottamatta taidevaras Bellaa, jonka olin tavannut muutamaa kuukautta aiemmin Cophornin kartanon tapausta tutkiessani. Häntä en kuitenkaan voinut harkita yhtiökumppaniksi, koska hän toimi lain väärällä puolella. Ja vaikka eteen olisi tullut tilanne, jossa olisin tarvinnut hänen apuaan, en olisi tiennyt, mistä hänet voisi tavoittaa.

Kun palasin keittiöstä teemukit ja keksipaketti kädessäni, Carole asetteli likomärkää hattuaan Viktorian aikaiseen peruukkitelineeseen. Huomatessaan minut hän ryhtyi penkomaan yhtä työpöydän kupeeseen laskemistaan kasseista. ”Odotahan, kun näet, mitä löysin sinulle!” Hän silmäili minua otsa kurtussa. ”Oletpas sinä laihtunut. Onkohan kaiken tämän antiikkitarvaran järjestely ja...” Carole vilkuili ympärilleen tyhjässä myymälässä ja nojautui sitten tietävän näköisenä lähem-

mäs. "...huippusalaisen antiikinmetsästystoimiston perustaminen tuottanut liikaa stressiä? Tiedän kyllä, että kutsusi antiikkiristeilylle on peruttu, mutta päätin silti käydä shoppailemassa ja varasin meille samalla yhteisen lomamatkan. On jo korkea aika lähteä vähän seikkailemaan ja tavata uusia ihmisiä."

Värahdin. "Onko tämä joku samanlainen hanke kuin se viimekuinen pentujooga kylätalolla?" Koolle oli lopulta saatu muhevan hajui-
nen Edna-niminen lammas ja kolme eläkeläistä, ja joogan sijaan ohjel-
massa oli ollut kahvittelua. Tapaaminen oli itse asiassa ollut oikein
mukava, mutta en halunnut korostaa sitä Carolelle, koska muuten hän
saattaisi ryhtyä ideoimaan entistä kummallisempia tempauksia.

"Sehän oli menestys! Kaikki ihastuivat Ednaan ikihyviksi, ja sinä
sait kolme uutta ystävää." Carole veti kassista pienen, punapilkullisesta
kankaasta tehdyn vaatekappaleen.

Leukani loksahdi auki. "Nuohan ovat bikinit." Olin viimeksi käyt-
tänyt bikinejä ennen Jaden syntymää. Niistä ajoista oli yli kaksikym-
mentä vuotta.

"Tiedetään! Olet luonnollisesti aivan ällikällä lyöty, koska ne näyt-
tävät ihanilta ja koska olen niin loistava tyyppi, että löysin ne sinulle
puoleen hintaan." Carole heilutteli bikinejä nenäni edessä myötätun-
toisen näköisenä. "Olit niin innoissasi, kun sinut kutsuttiin sille ristei-
lylle... ja nyt..."

Pettymyksen tunne kouraisi jälleen sisintäni. "Nyt minun on vain
keksittävä jokin toinen konsti, jolla saan antiikinmetsästysbisnekseni
polkaistua käyntiin." Otin bikinit käteeni ja katsoin Carolea epäuskoi-
sena. "En todellakaan ole enää bikini-iässä. Kai sinulla on kuitti tallessa?"

"Ihminen ei koskaan ole liian vanha käyttämään tuollaisia iha-
nuuk-"

Carolén lause jäi kesken, kun oven yläpuolella oleva pieni kello
kilahti ja Sky kiiruhti sisään vetäen perässään pyörillä varustettua siroa
lentolaukkua.

"Anteeksi, että olen myöhässä." Kun Sky suoristi pitkän ja hoikan
vartensa, näimme, että hänen vaaleanruskeat silmänsä kimmelsivät.

”Olen kamalan pahoillani”, hän jatkoi ja työnsi lentolaukun mahonki-puisen hattutelineen viereen. ”En vain...” Hänen poskelleen vierähti kyynel.

Ryntäsin Skyn luokse ja halasin häntä lujasti. Olin huojentunut siitä, että hän oli viimein täällä, mutta jokin näytti olevan vinossa. ”Mitä on tapahtunut?” Pidin edelleen kiinni Skyn hartioista, astuin hieman taemmas ja koetin katsoa häntä silmiin. Sky käänsi kasvonsa sivuun ja pyyhkäisi päällystakkina käyttämänsä pitkähelmaisen, vaaleanpunaisen villatakin kostunutta lievetä.

Ohjasin hänet lempeästi työpöydän edessä olevalle Viktorian aikaiselle pyöreäselkäselle tuolille. ”Käy istumaan ja kerro, mikä sinulla on hätänä.”

”Olen jättänyt Aaronin, ja nyt...” Sky vilkaisi matkalaukkuun.

”Tarvitsetko paikan, jossa asua?” kysyin. Sky nyökkäsi. ”Ei hätää – voit jäädä tänne.”

Sky alkoi itkeä vuolaasti. ”Olen pahoillani. En tiennyt, minne muuallekaan olisin...”

Carole ojensi hänelle nenäliinan ja suuntasi kulkunsa kohti keittiötä. ”Keitän lisää teetä. Ja ota tuosta suklaahippukeksejä, jotka olen hankkinut juuri tällaisia tilanteita varten.”

Kun Sky oli aikeissa niistää nenänsä, panin merkille, että hänen ranteissaan näkyi tuoreita mustelmia. Sky huomasi, että katsoin niitä, ja kiskoi villatakin hihaa alemmas. ”Ero ei sujunut sopuisasti. Aaron kävi minuun...”

”Näen sen. Asiasta on tehtävä rikosilmoitus.”

Skyn katseessa häivähti pelko. ”En minä voi.”

”Jutellaan lisää, kunhan olet asettunut taloksi. Yläkerran makuuhuone on tyhjillään, ja voit asua siellä niin pitkään kuin haluat.”

Hetken päästä Carole asteli takaovelle johtavasta käytävästä teekuppi kädessään. Sky vilkaisi häntä nolostuksen puna kasvoillaan, käänsi katseensa takaisin minuun ja nyyhkäisi. ”Olin lukenut lehdestä, että löysit ne varastetut antiikkiesineet. Päätin ottaa sinuun yhteyttä ja tunsin oloni niin onnekaaksi, kun kävi ilmi, että tarvitsit apulaista.

Nyt minä kuitenkin vain pilaan kaiken omilla sotkuillani.” Hän ojensi kättään ja otti Carolen tarjoaman kupin vastaan.

”Eikä mitä. Me olemme yhtä ja samaa joukkuetta, eikä tässä ole mitään sotkua! Olet siistein ja järjestelmällisin nuori nainen, jonka olen koskaan tavannut.” Katsahdin Carolea, joka hymyili ja nyökytteli sanoilleni. ”Ansaitset vierellesi jonkun paljon Aaronia paremman tyyppin.”

Skyn ilme pehmeni hieman. ”Crocklefordin Antiikkiliike on mah-tava paikka”, hän sanoi. ”Kun käyn täällä töissä, tunnen olevani osa suurempaa kokonaisuutta. Tämä on enemmän kuin pelkkä kauppa, ja se on teidän ansiotanne.” Hän otti pitkän siemauksen teestään.

Sen vähän perusteella, mitä olin Skyta kuullut, Aaron oli vaikut-tanut minusta jokseenkin epäilyttävältä tapaukselta. En ollut halun-nut udella asiasta tarkemmin, mutta nyt toivoin, että olisin rohjennut kysyä edes jotakin. Sky oli sanonut, että Aaron ei pitänyt hänen ystä-vistään, ja siksi hän ei enää juuri tavannut näitä. Asunnon piti myös olla päivittäin putipuhutaaksi kuurattu ja ruoan valmiina, kun Aaron tuli töistä, aivan kuin Sky olisi ollut viisikymmenluvun kotirouva. Ja sitten olivat vielä mustelmat...

Mieltäni lämmitti kuulla, että Sky oli aistinut Arthurin kaupassa vallitsevan hengen, koska minäkin tunsin sen. ”Meidän täytyy vain saada ensimmäinen antiikinmetsästyskeikkamme, ja sen jälkeen lii-ketoiminta pyörähtää kunnolla käyntiin.”

Carole nyökytteli innokkaasti ja kääntyi sitten Skyn puoleen. ”Olemme tyytyväisiä kaikkeen, mitä olet tähän mennessä saanut aikaan. Etenkin tietokonetaitosi ovat olleet suureksi avuksi. Olet todel-linen vahvistus joukkueeseemme, ja olen varma, että kunhan Freya nappaa ensimmäisen toimeksiantonsa, tietojenkäsittelytieteen opin-noistasi on hyötyä esimerkiksi hakkeroinnissa.”

Mulkaisin Carolea. ”Sky ei ryhdy mihinkään sellaiseen. Meidänhän on tarkoitus toimia lain sallimissa rajoissa.”

Carole harppasi Skyn luo ja antoi tälle lämpimän halauksen. ”Kaikki järjestyy kyllä. Mennään katsomaan sinulle vuodevaatteet.”

Samassa liikkeen vanha, pyöritettävällä numerokiekolla varustettu lankapuhelin pirahti soimaan. Arthur ei ollut koskaan suostunut vaihtamaan modernimpaan malliin.

Tuijotimme kojetta häkeltyneinä.

Tuo puhelin ei soi koskaan.

2

Carole nosti luurin ja painoi sen korvalleen. ”Crocklefordin Antiikkiliike.”

Mahtoiko langan päässä olla tavallinen asiakas – vai oliko kyseessä kenties paljon jännittävämpi puhelu?

Myymälään laskeutui hiljaisuus. Sky pyyhki kyyneleitään, ja minä puolestani keskityin seuraamaan Carolen käymää keskustelua.

”Kyllä, tämä oli Arthurin liike, mutta hän ei valitettavasti ole enää keskuudessamme.” Carolen ilme synkkeni hetkeksi, ja soittaja jatkoi puhumista kiivaaseen tahtiin. ”Miehen ruumisko?” Carole toisti ja kuulosti heti pirteämmältä. ”Ja varastettu taulu? Siinä tapauksessa soitte juuri oikeaan paikkaan.”

Yritin kurkottaa luuria käteeni, mutta Carole hätisti minut loitommas.

”Oliko kuolema luonnollinen, vai joutuiko vainaja henkirikoksen uhriksi?”

Kohotin Carolelle kulmiani ja kuiskasin: ”Älä utele.”

Halusin silti itsekin vimmatusti tietää, miten asia oli.

”Otan osaa”, Carole sanoi puhelimeen. ”Aivan, olinpa ajattelematon – meidän on tietenkin syytä esittäytyä.” Hänen ääneensä tuli muodollinen vivahde. ”Nimeni on Carole Lockwood. Arthur oli paras ystäväni, ja perin hänen antiikkiliikkeensä viitisen kuukautta sitten yhdessä veljentyttäreni Freyan kanssa. No niin, kuinka voimme olla avuksi tämän murhatun miehen ja tauluvarkauden tapauksessa?” Ujuttauduin Carolen viereen ja painoin korvani kuulokkeelle.

”Löysin museon takapihalta kuolleen miehen. Poliisin mukaan häntä oli puukotettu...” Naisen ääni väräsi. ”Museosta on myös varastettu pienikokoinen maalaus, mutta se ei tunnu kiinnostavan viranomaisia lainkaan.”

Carole rutisti innoissaan käsivarttani. ”Siis museovarkaus. Freya ja minä olemme juuri oikeat naiset asiaa hoitamaan, ja –” Hänen lauseensa katkesi kesken, kun yritin ottaa luurin käteeni. Halusin ehdottomasti päästä puhumaan soittajan kanssa itse. ”Jos ajan kuin tuulispää, olemme siellä tunnin ja kahdenkymmenen minuutin kuluttua”, Carole sanoi nopeasti ja paiskasi kuulokkeen takaisin kannattimilleen. Sitten hän kääntyi Skyn puoleen. ”Pärjääthän täällä itsekseksi pari tuntia?”

Sky nyökkäsi silmät tuikkien. Hän oli riisunut villatakkinsa, ja hänellä oli yllään kynähame ja raidallinen pooloneule. ”Pystyn kyllä tekemään töitä.”

”Sano vain, jos tunnet olosi epävarmaksi”, minä kehotin. ”Voin lähteä yksinkin.”

Carole näytti järkyttyneeltä, kun edes harkitsin moista. ”Jos tuntuu, ettet jaksakaan, pane ovi säppiin ja mene lepäämään”, hän sanoi Skylle ja kiskaisi sadetakkinsa ylleen. ”Soittaja oli nainen nimeltä Betty Peters. Hän työskentelee vapaaehtoisena Lowestoftin merimuseossa. Betty kertoi, että tapausta selvittävät poliisit keskittyvät ainoastaan murhatutkintaan eivätkä suostu edes keskustelemaan hänen kanssaan taulun katoamisesta. Bettyn mielestä virkavallan asenne on vähättelevä, ja niinpä hän päätti ottaa yhteyttä yksityiseen antiikinmetsästysfirmaan hankkiakseen maalauksen takaisin.”

Sydämeni hypähti riemusta – tästä toimintamme lähtisi käyntiin.

Heilautin käsilaukun olalleni. Sky katsahti minuun ja otti esiin kännykkänsä. ”Ennen kuin lähдете, vilkaistaan pikaisesti netistä, millainen paikka tuo museo oikein on.” Hän teki nopean haun ja käänsi puhelimen ruudun meihin päin. ”Vuodesta 1968 lähtien Lowestoftin merimuseo on toiminut Sparrow’s Nest Parkissa sijaitsevassa Viktorian aikaisessa yksityistalossa, jota on muokattu mu-

seon käyttöön. Museorakennusta laajennettiin ensimmäisen kerran vuonna 1977 ja toistamiseen vuonna 2008.”

”Laajennukset on arvatenkin tehty kokoelmien karttuessa”, minä sanoin.

Sky selasi jälleen hakutuloksia. ”Täällä on myös kolmen päivän takaisia lehtijuttuja, joissa kerrotaan, että rakennuksen takapihalla olevien roska-astioiden kupeesta on löydetty miespuolinen vainaja. Häntä ei ole kyetty tunnistamaan sen paremmin sormenjälkien kuin hammastietojenkaan perusteella. Poliisi ei ole havainnut merkkejä siitä, että museorakennukseen olisi yritetty murtautua.” Sky katsoi ensin Carolea ja sitten minua. ”Me keskitymme varmaankin kadonneeseen tauluun, eikö niin? Vai alammeko jäljittää myös murhaajia?”

”Emme”, totesin jämäkästi. ”Me metsästämme ainoastaan varastettuja taide- ja antiikkiesineitä ja muinaismuistoja.” Rehellisesti sanottuna olisin luultavasti ollut valmis ottamaan vastaan minkälaisia toimeksiantoja hyvänsä, jotta saisin asiat vihdoin rullaamaan.

”Museo pyörii vapaaehtoisvoimin”, Sky jatkoi selostustaan. ”Siellä on esitteillä runsaasti paikallisen kalastajayhteisön välineistöä, ja...” Carole ja minä olimme kuitenkin jo ulko-ovella. Aluillaan olevan jehdin kutkuttava jännitys oli saanut meidät valtaansa.

”Tulemme takaisin firman ensimmäinen toimeksianto kainalossa”, Carole huikkasi Skyille, joka oli jo ottanut paikkansa Arthurin vanhan työpöydän takana.

Otin Carolen käsikynkkään. ”Kuka tässä antiikkiristeilyjä kaipaa, kun ratkottavana on merimuseon tapaus?”

Carole oli pysäköinyt ikivanhan ja määränpäättämme ajatellen osuvasti turkoosinvärisen avomersunsa kaupan eteen. Katto oli ylhäällä, mutta hän oli tavalliseen tapansa jättänyt ovet lukitsematta. Carole asettui ratin taakse ja ryhtyi penkomaan käsilaukustaan jotakin, luultavasti avaimiaan. Kuljettajan puoleinen ovi oli yhä auki. Hetken päästä hän veti esiin varta vasten hankkimansa ajohuivin, käänsi taustapeiliä niin, että näki itsensä kunnolla, ja sitaisi huivin Grace